

ČESKÁ REPUBLIKA

ROZSUDEK

JMÉNEM REPUBLIKY

Krajský soud v Ostravě rozhodl v senátě složeném z předsedkyně senátu JUDr. Moniky Javorové a soudců JUDr. Miroslavy Honusové a JUDr. Petra Hluštíka, Ph.D. ve věci

žalobce: J.N.
zastoupen JUDr. Dagmar Soukenkovou, advokátkou
sídlem Masná 1850/4, 702 00 Ostrava-Moravská Ostrava

proti
žalovanému: Generální ředitel Generálního finančního ředitelství
sídlem Lazarská 15/7, 117 22 Praha 1

o žalobě proti rozhodnutí žalovaného ze dne 11. 8. 2023 č. j. 52030/23/7400-11196-051552
takto:

- I. Rozhodnutí generálního ředitele Generálního finančního ředitelství ze dne 11. 8. 2023, č.j. 52030/23/7400-11196-051552 **se zrušuje** a věc **se vrací** žalovanému k dalšímu řízení.
- II. Žalovaný je **povinen** zaplatit žalobci na náhradě nákladů řízení částku 11 228 Kč ve lhůtě 30 dnů od právní moci tohoto rozsudku k rukám JUDr. Dagmar Soukenkové, advokátky, se sídlem Masná 1850/4, 702 00 Ostrava – Moravská Ostrava.

Odůvodnění:

Vymezení věci

1. Žalobce se podanou žalobou doručenou soudu dne 12. 10. 2023 domáhal zrušení výše označeného rozhodnutí žalovaného, kterým bylo zamítnuto odvolání žalobce a potvrzeno rozhodnutí Generálního finančního ředitelství, ředitele Finančního úřadu pro Moravskoslezský kraj ze dne 18. 5. 2023, č.j. 2531961/23/3200-00061-810276, ve znění opravného rozhodnutí ze dne 26. 5. 2023, č.j. 2653323/23/3200-00061-810276, který rozhodl výrokem I. tak, že úraz, který se stal žalobci dne 9. 9. 2016, je služebním úrazem, jelikož naplňuje kritéria služebního úrazu stanovená v ustanovení § 271k odst. 1 zákona č. 262/2006 Sb., zákoník práce (dále jen „zákoník práce“), ve spojení s § 124 odst. 1 a 2 zákona č. 234/2014 Sb., o státní službě (dále jen „zákon o státní službě“). Výrokem II. rozhodl, že žalobce má právo na úhradu částky 51 016 Kč, která byla vyčíslena dle závěrů znaleckého posudku č. 531/33/2021 ze dne 14. 12. 2021 vyhotoveného zpracovatelem MUDr. J. B., a to z titulu náhrady ztráty na výdělků, náhrady za bolest a náhrady účelně vynaložených nákladů uplatňovaných v souvislosti se služebním úrazem. Výrokem č. III. rozhodl, že v částce 557 399 Kč se nároky žalobce zamítají.
2. Žalobce napadl rozhodnutí v celém rozsahu jako nezákonné, přičemž zformuloval dvě žalobní námitky.
3. V první žalobní námitce uvedl, že dle jeho názoru byl nezákonný postup Komise pro odškodňování služebních, respektive pracovních úrazů a nemocí z povolání Generálního finančního ředitelství (dále jen „Komise“), která dne 7. 8. 2017 projednala první nárok žalobce na náhradu škody v souvislosti s pracovním úrazem ve výši 129 167 Kč, návrhu žalobce vyhověla v plné výši a částka byla žalobci vyplacena dne 12. 9. 2017; dále Komise dne 12. 6. 2020 a 15. 10. 2020 projednala druhý nárok žalobce na náhradu škody v souvislosti s pracovním úrazem ve výši 290 219 Kč, návrhu žalobce vyhověla v plné výši a částka byla žalobci vyplacena dne 11. 12. 2020. Až poté, v prosinci 2021 si Komise nechala vypracovat znalecký posudek MUDr. J. B. a na základě tohoto posudku Komise rozhodla dne 1. 2. 2022 o zrušení výše uvedených pravomocných rozhodnutí o přiznání náhrad. Tento postup považuje žalobce za nezákonný, neboť byl aplikován na jeho pracovní úraz ze dne 9. 9. 2016 se zpětnou účinností, což je dle mínění žalobce nepřípustné.
4. Druhou žalobní námitkou žalobce tvrdil, že procesní postup žalovaného při rozhodování o náhradách žalobce za pracovní neschopnost ve dnech od 13. 9. 2016 do 12. 5. 2017 a od 15. 9. 2017 do 22. 6. 2018 je právně vadný. Z důvodu porušení procesního postupu je vadné i napadené rozhodnutí, protože se opírá o nedostatečně zjištěný skutkový stav, ze kterého žalovaný vyvodil nesprávné právní závěry.
5. Žalovaný navrhl žalobu zamítnout, neboť má za to, že napadené rozhodnutí bylo vydáno v souladu se zákonem, vznesené námitky nejsou důvodné a žalobce nebyl jeho postupem zkrácen na svých právech.

Zjištění z obsahu správních spisů

6. Z obsahu správních spisů krajský soud zjistil, že žalobce coby zaměstnanec Finančního úřadu pro Moravskoslezský kraj, Územní pracoviště Ostrava III, dne 9. 9. 2016 v 7:47 při příchodu na pracoviště při chůzi po schodech ze třetího do čtvrtého nadzemního podlaží v budově svého služebního působiště zakopl špičkou pravé boty o hranu schodu. Ve snaze zabránit svému pádu se žalobce chytil pravou rukou zábradlí, a proto k úplnému pádu nedošlo, nicméně žalobce ucítil okamžitou bolest, kterou popsal jako „vystřelení do zad“. Žalobce ohlásil služební úraz neprodleně zaměstnavateli, dne 16. 9. 2016 byl vyhotoven záznam o úrazu. V den služebního úrazu dopoledne žalobce vyhledal lékařské ošetření, po němž následovala další vyšetření a pracovní neschopnosti.
7. Žalobce uplatnil dne 21. 6. 2017 v souvislosti se služebním úrazem nárok na náhradu škody ve výši 129 167 Kč za období pracovní neschopnosti trvající od 13. 9. 2016 do 12. 5. 2017(dále také jen „1.nárok“). Nárok byl projednán Komisí pro odškodňování služebních, respektive pracovních úrazů a nemocí z povolání Generálního finančního ředitelství, zřízené a postupující v souladu se směrnicí č. 3/2017 generálního ředitele nazvané „Zajištění a organizace bezpečnosti a ochrany zdraví při výkonu služby, respektive práce“ ve znění platném v době projednání. Dle čl. 23 odst. 3 výše uvedené směrnice č. 3/2017 za žalovaného jako zaměstnavatele rozhodovala o odškodnění služebního úrazu, po projednání návrhu na náhradu škody před Komisí, ředitelka Sekce ekonomiky Generálního finančního ředitelství, Ing. Mgr. R. N. Komise projednala 1. nárok žalobce na svém jednání dne 7. 8. 2017, na základě rozhodnutí Ing. Mgr. N. ze dne 23. 8. 2017 byla žalobci přiznána požadovaná náhrada škody ve výši 129 167 Kč, která mu byla vyplacena spolu s platem za měsíc srpen 2017, a to ve výplatním termínu dne 12. 9. 2017 na bankovní účet žalobce.
8. Žalobce dále uplatnil dne 20. 11. 2019 v souvislosti se služebním úrazem nárok na náhradu škody ve výši 290 219 Kč za období pracovní neschopnosti trvající od 15. 9. 2017 do 22. 6. 2018 (dále také jen „2. nárok“). Nárok byl projednán Komisí na jednáních dne 12. 6. a 15. 10. 2020, na základě rozhodnutí Ing. Mgr. N. ze dne 5. 11. 2020 byla žalobci přiznána požadovaná náhrada škody ve výši 290 219 Kč, která mu byla vyplacena spolu s platem za měsíc listopad 2020, a to ve výplatním termínu dne 11. 12. 2020 na bankovní účet žalobce.
9. Žalobce následně uplatnil dne 25. 4. 2021 v souvislosti se služebním úrazem nárok na náhradu škody ve výši 31 180 Kč za období následné pracovní neschopnosti trvající od 17. 2. 2020 do 16. 8. 2020 (dále také jen „3. nárok“). Komise se na jednáních dne 14. 6. a 15. 7. 2021 seznámila s 3. nárokem žalobce bez rozhodnutí o nároku.
10. Žalobce poté uplatnil dne 27. 6. 2021 v souvislosti se služebním úrazem nárok na náhradu škody ve výši 25 367 Kč za období následné pracovní neschopnosti trvající od 16. 3. 2021 do 31. 3. 2021 a za období následné pracovní neschopnosti trvající od 1. 4. 2021 do 4. 7. 2021 (dále také jen „4. nárok“) a nárok na náhradu škody ve výši 132 482 Kč (dále také jen „5. nárok“). V případě 5. nároku se jednalo o ztrátu na výdělku ze služebního poměru, kdy ztráta na výdělku představuje rozdíl mezi průměrným výdělkem před služebním úrazem a výdělkem dosahovaným po služebním úrazu z důvodu povolené kratší služební doby za období od 25. 7. 2018 do 18. 9. 2018 a od 19. 12. 2018 do 15. 3. 2021. Komise se na jednání dne 15. 7. 2021 seznámila se 4. a 5. nárokem žalobce, bez rozhodnutí o nároku. Dle záznamu z jednání komise ze 14. 6. a 15. 7. 2021 Komise pojala pochybnosti ve věci

služebního úrazu žalobce. Za účelem posouzení a zodpovězení odborných otázek Komise zadala zpracování znaleckého posudku. Dne 14. 12. 2021 vypracoval MUDr. J. B., znalec pro základní obor zdravotnictví, odvětví pracovní úrazy a nemoci z povolání a posudkové lékařství, znalecký posudek.

11. Komise se na jednání dne 24. 1. 2022 seznámila se znaleckým posudkem MUDr. J. B., z něž vyplynulo, že pracovní neschopnost žalobce v období od 15. 9. 2017 do 22. 6. 2018, v období od 17. 2. 2020 do 16. 8. 2020, v období od 16. 3. 2021 do 4. 7. 2021, jakož ani zkrácení služební doby v období od 25. 7. 2018 do 18. 9. 2018 a od 19. 12. 2018 do 15. 3. 2021 nejsou v příčinné souvislosti s pracovním úrazem žalobce ze dne 9. 9. 2016. První pracovní neschopnost, tj. v období od 13. 9. 2016 do 12. 5. 2017 lze uznat maximálně v délce 10 týdnů, neboť šlo o lehký úraz, spočívající v podvrtnutí bederní páteře, čemuž odpovídá i bodové hodnocení bolestného ve výši 20 bodů, který nezanedbal žádné posudkově významné následky, s průměrnou délkou pracovní neschopnosti 3-5 týdnů, když u potíží s páteří již před úrazem lze připustit délku dvojnásobnou.
12. Na základě výše uvedeného znaleckého posudku Komise navrhla zrušení obou dříve vydaných rozhodnutí, tj. rozhodnutí ze dne 23. 8. 2017, kterým byla žalobci přiznána požadovaná náhrada škody ve výši 129 167 Kč (1. nárok) a rozhodnutí ze dne 5. 11. 2020, kterým byla žalobci přiznána požadovaná náhrada škody ve výši 290 219 Kč (2. nárok). Zrušení obou uvedených rozhodnutí schválila Ing. Mgr. N. rozhodnutím ze dne 1. 2. 2022.
13. Poté měla Komise znovu projednat všech 5 nároků na náhradu škody uplatněných žalobcem. Na jednání Komise dne 23. 2. 2022 ale k projednání nároků žalobce nedošlo, jelikož na základě interního rozhodnutí Porady vedení Generálního finančního ředitelství ze dne 22. 2. 2022, učiněného ve vazbě na aktuální judikaturu, byl změněn procesní postup při projednávání nároků na náhradu škody z titulu odpovědnosti zaměstnavatele. Nově o náhradě škody rozhoduje služební orgán v souladu s ustanovením § 159 odst. 1 zákona o státní službě. Před zahájením řízení o náhradě škody je zásadně nárok státního zaměstnance projednán před Komisí, kdy výsledkem může být uzavření dohody o náhradě škody. V případě, že k uzavření dohody nedojde, postoupí Komise uplatněný nárok příslušnému služebnímu orgánu, který zahájí řízení o náhradě škody ve smyslu § 42 zákona č. 500/2004 Sb., správního řádu (dále jen „s. ř.“). Komise dospěla k závěru, že v dané věci není perspektivní navrhnout žalobci uzavření dohody o náhradě škody a uplatněné nároky žalobce postoupila k vyřízení služebnímu orgánu.
14. Dne 26. 5. 2022 bylo zahájeno správní řízení o nárocích na náhradu škody, a to o všech pěti nárocích vznesených žalobcem v souvislosti se služebním úrazem ze dne 9. 9. 2016. Ředitel Finančního úřadu pro Moravskoslezský kraj jako prvostupňový služební orgán dospěl k závěru, že ze všech pěti požadovaných nároků žalobce je v příčinné souvislosti se služebním úrazem pouze pracovní neschopnost žalobce nastoupená dne 13. 9. 2016, a to pouze v délce 10 týdnů, tedy do 22. 11. 2016. Pracovní neschopnosti a zkrácení pracovní doby po datu 22. 11. 2016 nesouvisí se služebním úrazem žalobce, ale s jeho obecným onemocněním. Prvostupňový služební orgán svým rozhodnutím ze dne 18. 5. 2023, č.j. 2531961/23/3200-00061-810276, ve znění opravného rozhodnutí ze dne 26. 5. 2023, č.j. 2653323/23/3200-00061-810276, rozhodl tak, jak je uvedeno v bodě 1. tohoto rozsudku.

15. Žalobce se proti výše uvedenému rozhodnutí odvolal, na podané odvolání reagoval žalovaný napadeným rozhodnutím, kterým odvolání žalobce zamítl a rozhodnutí služebního orgánu potvrdil. Žalovaný se v napadeném rozhodnutí vyjádřil k odvolací námitce žalobce, který vytýkal nezákonnost rozhodnutí prvostupňového služebního orgánu, kterou spatřoval ve skutečnosti, že „rozhodnutím Komise byla zrušena dřívější již pravomocná rozhodnutí Komise ze dne 23. 8. 2017 a ze dne 5. 11. 2020 o přiznání odškodnění za pracovní úraz, v důsledku čehož mu byly odňaty již pravomocně přiznané náhrady za pracovní neschopnosti ve dnech 13. 9. 2016 až 12. 5. 2017 a ve dnech 15. 9. 2017 až 22. 6. 2018“. Žalovaný k této námitce uvedl, že Komise postupovala dle čl. 23 a násl. Směrnice č. 3/2017 v tehdy platném znění, tj. posoudila nároky požadované žalobcem a formulovala doporučující stanovisko pro ředitelku Sekce ekonomiky Generálního finančního ředitelství, která o nich na základě stanoviska Komise rozhodovala. O prvním a druhém nároku žalobce takto ředitelka Sekce ekonomiky Generálního finančního ředitelství Ing. Mgr. N. rozhodla. Proces projednávání nároků dle Směrnice č. 3/2017 však neměl charakter správního řízení a rozhodnutí o nároku nebylo rozhodnutím ve smyslu § 67 s. ř., nemohlo proto ani nabýt právní moci.

Posouzení věci krajským soudem

16. Krajský soud přezkoumal v mezích žalobních bodů [§ 75 odst. 2 zák. č. 150/2002 Sb., soudní řád správní, ve znění pozdějších předpisů (dále jen „s. ř. s.“)] napadené rozhodnutí, přičemž vycházel ze skutkového a právního stavu, který tu byl v době rozhodování žalovaného (§ 75 odst. 1 s. ř. s.) a dospěl k závěru, že žaloba je důvodná. Ve věci přitom rozhodl bez nařízení jednání v souladu s § 76 odst. 1 písm. c) s. ř. s.
17. Pro posouzení dané věci je podle krajského soudu předně podstatné vymezení, jakou povahu mělo *rozhodnutí* ředitelky Sekce ekonomiky Generálního finančního ředitelství o nárocích žalobce č. 1) a č. 2). Žalovaný má za to, že proces projednávání nároků dle Směrnice č. 3/2017 neměl charakter správního řízení a rozhodnutí o nároku nebylo rozhodnutím ve smyslu § 67 s. ř., nemohlo proto ani nabýt právní moci.
18. S tímto názorem se krajský soud neztotožňuje.
19. Krajský soud se nejprve zabýval tím, jakým způsobem a za jakých podmínek dochází k *rozhodování* o nárocích státního zaměstnance na náhradu škody způsobenou mu pracovním úrazem. Jakkoli se totiž odpovědnost služebního úřadu za škodu vzniklou státnímu zaměstnanci řídí ve smyslu § 124 odst. 1 zákona o státní službě zákoníkem práce, je třeba vycházet z toho, že o uvedených nárocích zaměstnance se rozhoduje podle § 159 a násl. zákona o státních službách, tedy vede se *řízení ve věcech služby*.
20. V té souvislosti je na místě připomenout, že Zvláštní senát zřízený podle zákona č. 131/2002 Sb., o rozhodování některých kompetenčních sporů ve svém rozhodnutí ze dne 7. 4. 2022, č. j. Konf 7/2021-30, dospěl k závěru, že přestože by se na první pohled mohlo zdát, že ustanovení § 159 zákona o státní službě obsahuje taxativní výčet případů, ve kterých je rozhodováno v řízení ve věcech služby a ve kterých nikoli, tímto taxativním výčtem není, neboť ani odstavec 1 ani odstavec 2 citovaného ustanovení neobsahuje některé další instituty, se kterými zákon o státní službě počítá a které se dotýkají práv nebo povinností státního zaměstnance. K institutům, které nejsou uvedeny ani v jednom z odstavců ustanovení § 159 zákona o státní službě, zřejmě nelze než konstatovat, že pokud v zákoně o státní službě není zakotvena zvláštní úprava a je-li v konkrétním

případě rozhodováno o založení, změně, nebo zrušení práva nebo povinnosti státního zaměstnance (viz § 9 s. ř.), jde o řízení ve věci služby, v rámci něhož by mělo být postupováno podle ustanovení zákona o státní službě upravujících řízení ve věcech služby a subsidiárně podle ustanovení s. ř. (srov. rozsudek Městského soudu v Praze ze dne 19. 1. 2018, č.j. 3 Ad 13/2016 -39, ve spojení s rozsudkem Nejvyššího správního soudu ze dne 19. 7. 2018, č.j. 7 Ads 89/2018 -23; shodně rovněž Hřebíková, I. a kol. Zákon o státní službě. Komentář. 1. vydání, Praha, C. H. Beck, 2022, s. 828-829).

21. Z uvedeného vyplývá, že o nárocích žalobce na náhradu škody v souvislosti s jeho služebním úrazem, se vede správní řízení. Jedná se přitom o řízení o žádosti ve smyslu § 44 a násl. správního řádu, jehož výsledkem je rozhodnutí ve smyslu § 67 odst. 1 s. ř., neboť se jím zakládá, mění nebo ruší práva nebo povinnosti žadatele – státního zaměstnance. Proces, který k přijetí takového rozhodnutí vedl přitom na povahu rozhodnutí ve smyslu § 67 s. ř. nemá vliv.
22. Pro projednávanou věc lze tedy uzavřít, že rozhodnutí o 1. a 2. nároku byla rozhodnutími v materiálním smyslu podle § 67 s. ř.
23. Služebním orgánem v pozici prvostupňového správního orgánu, který obě rozhodnutí vydal, přitom bylo v souladu s § 162 služebního zákona Generální finanční ředitelství; v souladu se směrnicí č. 3/2017 generálního ředitele Generálního finančního ředitelství nazvané „Zajištění a organizace bezpečnosti a ochrany zdraví při výkonu služby, respektive práce“ ve znění platném v době vydání obou rozhodnutí, pak za žalovaného jako zaměstnavatele rozhodovala o odškodnění služebního úrazu, po projednání návrhu na náhradu škody před Komisí, ředitelka Sekce ekonomiky Generálního finančního ředitelství, Ing. Mgr. R. N.
24. V případě rozhodnutí ze dne 23. 8. 2017 a 5. 11. 2020 o 1. a 2. nároku žalobce (tehdejší) služební orgán ve věci nároku na náhradu škody vzniklé následkem pracovního úrazu na základě žádosti žalobce založil právo žalobce na jím požadovanou náhradu škody, kterou mu také vyplatil spolu s platem za měsíc, v němž bylo o náhradě rozhodnuto.
25. Ačkoli rozhodnutí nebyla vyhotovena písemně a doručena žalobci jako účastníku řízení podle § 27 odst. 1 s. ř., lze dovodit, že žalobce se materiálně s obsahem obou rozhodnutí seznámil nejpozději při výplatě požadované náhrady škody na jeho bankovní účet, tj. dne 12. 9. 2017 a dne 11. 12. 2020. Vzhledem k tomu, že nárokům žalobce bylo v obou případech vyhověno v plném rozsahu, i při absenci poučení žalobce o možnosti odvolání by žalobci tak jako tak nesvědčila subjektivní legitimace k jeho podání a lze tak mít za to, že výplatou požadované náhrady škody obě rozhodnutí nabyla materiální právní moci.
26. Za uvedené situace však nemůže obstát postup služebního orgánu, který se následně projevil v rozhodnutí správního orgánu prvního stupně, potažmo žalovaného, který se s jeho postupem ztotožnil, spočívající v tom, že dne 1. 2. 2022 ředitelka Sekce ekonomiky Ing. Mgr. N. na základě projednání Komise rozhodla tak, že „rozhodnutí ze dne 23. 8. 2017 a rozhodnutí ze dne 5. 11. 2020 se ruší“; jak vyplývá ze spisu, ani toto *rozhodnutí* nebylo písemně vyhotoveno a žalobci doručeno.
27. Pravomocná rozhodnutí správního orgánu (v projednávaném případě rozhodnutí o 1. a 2. nároku žalobce), lze zrušit jen zákonem stanoveným způsobem. Správní řád upravuje možnost zrušení rozhodnutí cestou mimořádného opravného prostředku, jímž je obnova

řízení, nebo cestou dozorčích prostředků, jimiž jsou přezkumné řízení a obnova řízení z moci úřední.

28. Přezkumné řízení lze dle § 96 odst. 1 s. ř. zahájit ve lhůtě jednoho roku od právní moci přezkoumávaného rozhodnutí, přičemž podle § 97 odst. 2 s. ř. rozhodnutí v přezkumném řízení nelze vydat po uplynutí 15 měsíců ode dne právní moci rozhodnutí ve věci. Nadto, přezkumné řízení je svou povahou prostředkem k nápravě nezákonností rozhodnutí, nikoliv k nápravě nedostatečných či nesprávných skutkových zjištění.
29. Přezkumné řízení tak v projednávané věci nepřípadalo v úvahu.
30. Případná náprava pravomocných rozhodnutí tak byla možná v režimu správního řádu pouze cestou obnovy řízení jako dozorčího prostředku podle § 100 odst. 3 s. ř. Ani tento postup však správní orgány ne zvolily.
31. Postup služebního orgánu, který svým *rozhodnutím* zrušil již pravomocná rozhodnutí o žádostech žalobce – o jeho 1. a 2. nároku, tak neměl jakoukoli oporu v zákoně.
32. Jedná se o natolik vadný postup, že mohl mít a měl za následek zcela nezákonné rozhodnutí ve věci, neboť vedl k tomu, že výsledným prvostupňovým rozhodnutím služební orgán kromě 3. – 5. nároku žalobce, rozhodl také o prvních dvou nárocích žalobce, o nichž však již bylo (pozitivně) rozhodnuto. Rozhodl tak v rozporu s § 48 odst. 2 s. ř., podle kterého přiznat totéž právo nebo uložit tutéž povinnost lze z téhož důvodu téže osobě pouze jednou.
33. Je zjevné, že i tento následný postup, který byl ve výsledku řetězením nezákonných postupů služebního orgánu, představuje také natolik zásadní vadu, že musela mít vliv na zákonnost vydaného rozhodnutí. Jestliže pak žalovaný v odvolacím řízení vady postupu prvostupňového správního orgánu nenapravil, zatížil také on odvolací řízení vadou, která mohla mít za následek nezákonné rozhodnutí ve věci.
34. Krajský soud tak vyhodnotil jako důvodné žalobní námitky směřující proti nezákonnému postupu vedoucímu k vydání napadeného rozhodnutí, tak jak byly vymezeny v naračnické části rozsudku.

Závěr a náklady řízení

35. Krajský soud s ohledem na shora uvedené napadené rozhodnutí dle § 78 odst. 1, 4, ve spojení s § 76 odst. 1 písm. c) s. ř. s. zrušil a věc vrátil žalovanému k dalšímu řízení, ve kterém tento bude vázán právním názorem vysloveným v tomto rozhodnutí (§ 78 odst. 5 s. ř. s.). Žalovaný v dalším řízení předně vyhodnotí jako zcela zásadní skutečnost, že v řízení nebylo možno rozhodovat o 1. a 2. nároku žalobce a zvolí ve vztahu k těmto nárokům odpovídající procesní postup.
36. Krajský soud přitom zdůrazňuje, že nijak nepředjímá postup správních orgánů ve vztahu k 3. – 5. nároku žalobce, neboť soud k věcnému přezkumu rozhodnutí o těchto nárocích neměl dán s ohledem na zjištění shora popsaných procesních vad prostor.
37. O náhradě nákladů řízení mezi žalobcem a žalovaným bylo rozhodnuto dle § 60 odst. 1 s. ř. s., neboť žalobce byl v řízení procesně úspěšný a vzniklo mu tak vůči žalovanému právo na náhradu nákladů řízení. Náklady žalobce tvoří:

a)	zaplacený soudní poplatek		3 000 Kč
b)	náklady právního zastoupení advokátem		
-	odměna advokáta za zastupování v řízení ve výši 3 100 Kč / úkon při těchto úkonech právní služby:		
	1) příprava a převzetí věci	§ 7, § 9 odst. 4 písm. d)	
	2) sepsí žaloby	vyhl. č. 177/1996 Sb.	6 200 Kč
-	paušální náhrada hotových výdajů advokáta ve výši 300 Kč / úkon při shora uvedených úkonech právní pomoci	§ 13 odst. 4
vyhl. č. 177/1996 Sb.	600 Kč

Celkem včetně DPH 21% (vyjma soudního poplatku)

11 228 Kč

Soud uložil žalovanému zaplatit žalobci na náhradě nákladů řízení uvedenou částku, a to dle § 64 s. ř. s. ve spojení s § 149 odst. 1 zákona č. 99/1963 Sb., občanského soudního řádu, ve znění pozdějších změn a doplnění k rukám advokátky, která žalobce v řízení zastupovala. Vzhledem k odlišné úpravě s. ř. s. a o. s. ř., týkající se nabytí právní moci rozhodnutí (srov. § 54 odst. 5 s. ř. s., § 159, § 160 odst. 1 o. s. ř.), uložil soud žalovanému povinnost zaplatit náhradu nákladů řízení ve lhůtě 30 dnů od právní moci rozsudku.

Poučení:

Proti tomuto rozsudku **je možno** podat kasační stížnost ve lhůtě dvou týdnů od jeho doručení k Nejvyššímu správnímu soudu.

Nesplní-li povinný dobrovolně, co mu ukládá vykonatelné soudní rozhodnutí, může oprávněný podat návrh na soudní výkon rozhodnutí.

Ostrava 7. března 2024

JUDr. Monika Javorová
předsedkyně senátu

Shodu s prvopisem potvrzuje P.S.

